

Publicerad 2020-12-05 16:51 av Peter Junell

Den eviga resan

Följ med på Pierres resa efter dödsögonblicket och vidare till livet utan kropp. Hans resa börjar på jorden där han ser livet med andra ögon och fortsätter sedan till den "Icke fysiska världen" där han upplever själen, livets mening och allt annat ur ett annat perspektiv. Min förhoppning är att Den eviga resan ska ge dig nya perspektiv på själen, livet och allt annat.

/Peter

Några kommentarer från de som läst romanen

Den är fascinerande

/Cissi

Den är bra och annorlunda

/Ulrika

Här kommer de två första kapitlen i romanen, om du vill läsa mer så klicka på länkarna i slutet av texten..

Cirkeln

Cirkeln är en symbol för cirkulation eller ett kretslopp där allt går runt i evighet. I livet på jorden så är det mycket som cirkulerar i kretslopp. Vattnet avdunstar från haven, regnar ner på jorden och via floderna kommer tillbaka till haven där cirkeln startar igen. Kretslopp är också viktigt för produktionen av råvarorna till vår mat. Där allt i produktionskedjan måste cirkulera för att det inte ska bli obalans i jorden där råvarorna växer. När jag gick i skolan fick jag lära mig om energiprincipen som beskriver energins oförstörbarhet, där energin aldrig försvinner utan cirkulerar mellan olika energiformer.

Cirkeln är en symbol som har likhet med själen. Vet vi egentligen var en själs resa börjar eller slutar? Om själen inte är fysisk så berörs den inte heller av fysikens lagar som tex tiden. Om den inte berörs av tiden så kan en själ leva olika liv utan en kronologisk ordning sett ur vårt tidsperspektiv. Detta innebär att en själ kan leva i nutid under ett liv, dåtid i ett annat och sedan i ett liv i framtiden. Vill man ta tanken ännu längre så existerar inte tiden för en själ. Om tiden inte existerar för en själ så existerar alla liv själen lever samtidigt sett ur en själs perspektiv.

Men två återkommande frågorna är vad livet har för mening och vad meningen är med en själ? Kanske har vi svaren på frågorna, men har vi letat på rätt ställe? Vi kanske finner svaren på frågorna inom oss bortom den fysiska världen eftersom det fysiska ändå inte finns efter att vi lämnat våra kroppar.

Min förhoppning är att presentera nya sätt att se på detta. Ibland när man kör fast på något sätt så blir det hela enklare om man backar och ändrar sitt perspektiv. Det jag berör i denna bok har ofta bara kommit till mig som en känsla utan ord. Det svåra är att försöka förklara en känsla, så att en annan människa förstår känslan på samma sätt. Speciellt om det jag försöker förklara rör något som inte är fysiskt och inte kan mätas eller bevisas. Men är egentligen förklaringen det som är viktigt? På samma sätt som frågan om det egentligen är viktigt att veta var början och slutet på en cirkel är?

Allt kanske bara är en resa, där det viktiga är resan och inte målet. Både resan i den fysiska världen och i den icke fysiska världen. Dessa världar hör ihop och är tillsammans något vi använder när vi gör "Den eviga resan". Jag skrev en dikt om Den eviga resan som jag hoppas kan ge en tydligare beskrivning av det jag vill förmedla.

Den eviga resan

Den eviga resans färd,
tar dig till den eviga, oändliga och skapande kraftens värld.

Du startar den eviga resans färd,
vid den eviga, oändliga och skapande kraftens härd.

Du slutar den eviga resans färd,
vid den eviga, oändliga och omätbara kraftens härd.

Hur mycket din resa än av den fysiska världen försenas,
så kommer du slutligen med den eviga,
oändliga och omätbara kraften att förenas.

Hoppas att denna dikt gav svaren på frågorna vad livet har för mening och vad meningen är med en själ på ett mer övergripande sätt. För att tydligare se vad det innebär för varje enskild individ är det enklast att söka inom sig och göra en inre resa för att enklare se kopplingen mellan den inre och yttre världen. När man ser och förstår denna koppling så är det enklare att göra sina val och välja vägar. När man är i balans i sitt inre och yttre så framträder vägarna och valen på ett mer naturligt sätt.?

Resans slut

Gårdagen hade varit bra. Jag hade mått bra och hade nästan inte haft några smärtor alls. Jag hade kraft, känt energi och haft ungefär samma känsla som dagen innan jag brukar bli riktigt förkyld. Dagen innan jag fick en förkylning brukade jag ha en sådan energi att jag nästan orkade vad som helst. Igår hade mitt humör varit på topp och jag hade skämtat och skojat med mina nära och kära. Alla hade varit samlade och vi kände att det hade varit så bra som det kunde vara under rådande omständigheter. Det hade hämtats mat från en restaurang utanför sjukhusområdet med min favoritmat. Vi hade alla ätit, pratat och varit glada och det hade varit en ny känsla i luften. En känsla av att allt kommer att ordna sig vad som än händer. Alla hade funnit en acceptans i det som skulle ske och hade vant sig vid tanken.

Idag var allting helt annorlunda. Smärtorna var svåra och outhärdliga även om jag fick maximal smärtlindring och jag ville bara komma bort från smärtorna, om det ska vara så här så är det ingen mening att leva. Även min andning var svår och det kändes som min kropp dränerades på sina allra sista krafter. Jag höll kvar vid livet, inte p.g.a. desperation eller rädsla för döden, utan för jag ville känna att mina nära och kära var redo. Att det var det rätta ögonblicket för dem, för själv hade jag varit redo länge nu. De hade hastigt kommit tillbaka till sjukhuset och samlats runt mig. När jag tittat runt och tänkt på var och en så kände jag att de var redo, så redo de någonsin kunde bli. Jag drog ett sista andetag och försvann från min kropp med ett leende på mina läppar. Smärtan tog äntligen slut och jag lämnade kroppen jag haft de senaste 85 åren. Läkarna fastställde att döden inträffade den 7:e maj 2015 kl. 11:53.

Jag lättade sakta från min kropp och steg uppåt mot taket, det var en liknande känsla som man kan nå med djup meditation fast den var större, starkare och mer fullständigt. Jag lämnade min kropp och kände hur jag

fylldes av något som gjorde mig varm. Det var en stor inre omfamnade värme jag kände. Efter ett tag vände jag mig om på något sätt och kunde se mina kära som fanns runt omkring mig i sjukhusrummet när jag lämnade min kropp. Jag såg rummet från ovan, jag kunde se hur de som var i rummet gick fram till sängen och tittade på min kropp. När jag såg det från ovan så slogs jag av hur vacker denna syn var och hur vackra alla var som stod runt min kropp. Jag såg allt det vackra och kände ännu mer värme och glädje. Jag kände en sådan glädje över att ha fått dela mitt liv med mina kära även nu när jag lämnade mitt liv. Jag såg min familj, mina nära och kära som jag delat nästan mitt hela liv med. De tog min kropps händer i sina och sa adjö och lycklig resa. Jag fick en känsla av sorg från dem men också en lycka att smärtorna var över. Jag kände deras kärlek och värme när de höll min kropps händer i sina. Det var som om alla deras känslor av lättnad och sorg strömmade från dem genom mina händer till min kropp och från kroppen upp till mig som såg på dem från ovan. När jag kände deras kärlek kände jag hur jag på något sätt omfamnade dem alla och sa farväl vi ses. Jag kände hur detta fick dem att känna en rysning och hur de hörde orden inom sig och hur de kände omfamningen. Jag såg och kände hur alla utbytte blickar med varandra och hur de förstod vad som hänt, att jag tog farväl av dem.

Det sista steget i livet som alla människor förr eller senare kommer till hade nu inträffat för mig. Det som nu fanns var tystnaden som gav utrymme för eftertanke och reflektion. Jag kunde känna de som samlats runt min dödsbädd och hur de kände. Deras glädje, sorg och kärlek var tydlig och klar liksom deras styrkor och rädsla. Tankarna kom och gick inom dem, jag uppfattade inte innehållet i tankarna men uppfattade hur tankarna påverkade deras tillstånd. När de började känna sorg, rädsla, saknad eller ensamhet så ville jag omfamna dem av kärlek och värme. När jag fick denna känsla av att vilja omfamna så kände jag hur min energi av lätthet och glädje strålade mot dem. Energin i min omfamning ledde dem till tankar som fick dem att istället känna styrka, glädje och kärlek. Ingen kunde se eller höra mig i mitt tillstånd, men de kunde förnimma min närvaro och kärlek. Jag kunde se och känna allt som var i den fysiska världen utan en fysisk kropp. Men känslan var så annorlunda i jämförelse med när jag haft min fysiska kropp.

När jag var i kroppen så var det som om så mycket av det jag känt och upplevt varit knutet till den. Fokus då var på kroppen och kroppens samspel med den fysiska världen men nu var det annorlunda. Jag var inte längre fysisk men kunde vara i den fysiska världen utan att de som var där kunde se eller höra mig. Men de som varit mig nära i den fysiska världen kunde förnimma mig. De kunde förnimma mig som en rysning när jag omfamnade dem. De kunde också förnimma min närvaro efter det att jag lämnat min kropp.

Jag hade ingen uppfattning om tiden som gått men kunde efter ett tag se hur de, en efter en lämnade dödsbädden, kramade om varandra och lämnade rummet. Men innan de lämnade rummet så vände sig många av dem och tittade upp mot mig. Jag kunde känna hur de sa; farväl och lycka till på din nya resa, hoppas vi syns snart igen. Glöm inte bort oss och vaka över oss om du kan. Till slut var jag ensam i rummet och såg på den kropp jag haft så länge men nu lämnat. Jag kände hur den blev kallare och kallare för att slutligen kännas iskall, avlägsen och främmande. Tänk att något som alldeles nyligen varit så bekant och självklart nu blivit så kallt och främmande.

Ytterligare en stund gick och sedan kom personal in och började rulla iväg med kroppen till bårhuset. När jag såg detta kände jag en viss saknad och jag började sakta åka tillbaka i min kropp. När jag sakta kom tillbaka in i min kropp började jag känna smärtorna igen och lättheten försvann. Jag kände hur fokus återigen flyttades tillbaka till kroppen och hur värmen byttes mot kyla. Smärtorna, lätthetens försvinnande och värmens utbyte till kyla fick mig att studsa tillbaka från min kropp. Jag såg återigen kroppen från ovan

och hur kroppen rullades iväg till bårhuset. Min kropp var slut, den var förbrukad och hade fyllt sitt syfte. Jag sa farväl till min kropp och tackade den för den tid jag fått med. Jag kände hur kroppen sakta hade börjat brytas ner och energin i kroppen börjat återgå till jorden. Jag såg min kropps slut som fullbordandet av en cirkel och hur dess oförstörbara energi sakta återgick till jorden. Inget i universum försvinner utan det byter bara form. Jag hade bytt form och hade nu återigen en form som jag inte haft på mer än 85 år. Men det kändes som igår och jag kände mig hemma i formen och kände bara värme, lätthet och glädje.

I min nuvarande nya, men ändå bekanta form, kände jag att det var en början på något nytt, en början på en ny fas. Jag hade varit i denna form förut och den var på något sätt trygg eftersom jag kände igen den sedan tidigare. Jag mindes inte allt om denna form och vad jag gjort när jag haft den tidigare, men den gav mig lätthet, värme, glädje och känslan av lycka och kärlek. Sjukhusrummet hade nu tömts på min kropp, alla maskiner och allt annat som varit runt mig under mina sista dagar. Rummet hade städats och en ny säng flyttats in och ljuset släcktes i rummet. Jag stannade kvar i rummets tystnad utan att veta hur länge. Men sedan kände jag hur ett ljus strålade och det kom från fönstret. Det var en ny dag som hade börjat gry och jag kände det starka ljuset som var ännu vackrare nu än jag någonsin sett det tidigare. I min kropp hade jag inte alltid känt starkt ljus som vackert, men i den form jag nu hade så var detta starka ljus som kom från rummets fönster så vackert. Det var något nytt som började efter det som precis slutat och jag var redo för denna nya resa.?

Låna gratis! Läs hela boken "Den eviga resan" från ditt bibliotek på nätet.

Ladda ner och låna "Den eviga resan"

Du kan också köpa e-boken genom butiker som Adlibris och Bokus:

Den eviga resan (Adlibris) 84Kr

Den eviga resan (Bokus) 79Kr

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Junell med Poeter.se id #43951 innehar upphovsrätten